

Walka z grzechami umysłu i rąk

Część 2. Daj odpór myślom i nie grzesz

Nie łudźcie się! Ani wszetecznicy, ani bałwochwalcy, ani cudzołożnicy, ani rozpustnicy, ani mężołożnicy, ani złodzieje, zaś chciwcy, ani pijacy, zaś oszczercy, ani zdziery Królestwa Bożego nie odziedziczą – 1 Kor. 6:9-10.

Jawne zaś są uczynki ciała, mianowicie: wszeteczeństwo, nieczystość, rozpusta, bałwochwalstwo, czary, wrogość, spór, zazdrość, gniew, knowania, waśnie, odszczepieństwo, zabójstwa, pijaństwo, obżarstwo i tym podobne; o tych zapowiadam wam, jak już przedtem zapowiedziałem, że ci, którzy te rzeczy czynią, Królestwa Bożego nie odziedziczą – Gal. 5:19-21.

W 1 Kor. 6:9-10, św. Paweł wymienia dziesięć rodzajów ludzi, którzy nie odziedziczą królestwa Bożego. Apostoł uznał za słuszne wspomnienie tych grzechów ponieważ niektórzy z braci do których adresował swój list byli uwikłani w taki rodzaj zachowania, lecz zostali „obmyci”, „uświęceni” i „usprawiedliwieni w imieniu Pana Jezusa Chrystusa i w Duchu Boga naszego” (1 Kor. 6:11). Grzechy te nie miały nawet być wymieniane między braćmi i siostrami w Koryncie.

Zarys piętnastu rodzajów zachowań charakterystycznych dla naszej upadłej ludzkiej natury został wymieniony w liście do Chrześcijan z Galacji (rozdział 5, wersety 19-21). Apostoł również i tutaj wspomina, że „ci, którzy te rzeczy czynią, Królestwa Bożego nie odziedziczą”. Określenie „czynią” pochodzi z greckiego słowa „prasso” (Strong #4238), które oznacza „wykonywać coś regularnie lub zwyczajowo”. Myśl o grzechu przeradza się w czyn. Nie jest to potknięcie lub błąd, lecz grzech został poczęty w umyśle, a następnie bezprawny plan jest realizowany codziennie, co godzinę, lub w inny sposób, który w rozmaitych warunkach przerodził się w zwyczaj.

Apostoł Juda wspomina o trzech osobach: Kainie, Balaamie i Korem, którzy postępowali wedle bezprawnego planu w celu realizacji swych własnych pragnień (Judy 11). Kain pragnął akceptacji ze strony Boga, z pominięciem Bożych zasad, na swoich własnych warunkach.

Traktował on swego brata jako przeszkodę w uzyskaniu tej akceptacji. Bóg polecił mu, aby nie myślał w ten sposób; ale mimo to zamordował on Abela, chociaż wiedział, że źle czyni. Balaam pragnął bogactw, chociaż

zdawał sobie sprawę z tego, że rada udzielona Balaakowi, królowi Moabu, była sprzeczna z wolą Bożą, aby Izraelici nie brali sobie za żony obcych kobiet. Aby zdobyć te bogactwa, poradził królowi Balaakowi, aby ten doprowadził Izraelitów do grzechu i w ten sposób ściągnął na nich karę od Boga. Kore dążył do władzy nad Bożymi wybranymi przedstawicielami.

Każda z tych osób wiedziała, że jej czyny sprzeciwiały się wybrancom Bożym: Ablowi, dzieciom Izraela, Mojżeszowi i Aaronowi. Ich historie pokazują ich umyślne nieposłuszeństwo względem Boga i tragiczne rezultaty realizacji ich planów. Św. Jakub tak opisuje ten proces: „Lecz każdy bywa kuszony przez własne pożądliwości, które go pociągają i nęca; potem, gdy pożądliwość pocznie, rodzi grzech, a gdy grzech dojrzeje, rodzi śmierć” (Jak. 1:14-15).

Te trzy przykłady z Pisma Świętego wskazują naśladowcom Chrystusa, czego nie można mówić i czynić. Apostołowie natchnieni duchem świętym zalecali braciom wystrzegać się grzechów rodzących się w umysłach lub wynikających z uczynków. Wskazywali na środki zaradcze jakie mogą zostać podjęte w walce z nimi, zanim staną się one nawykiem.

Skupienie myśli na duchu

Zgodnie z apostołskim zaleceniem, należy skupić myśli na duchu, a nie na (upadłym) ciełe (Rzym. 8:5,6). W swym liście do Galacjan, św. Paweł podpowiada, że należy przyjąć aktywną postawę w zwalczaniu uczynków ciała: „Według Ducha postępujcie, a nie będziecie pobłażali żądzy, cielesnej” (Gal. 5:16). Określenie „postępujcie” wskazuje na powtarzający się proces, polegający na stawianiu kolejnych kroków.

Postępując według ducha będziemy ustawicznie trwać na drodze samoofiary, sprawiedliwości, miłości „agape” i pobożności. Pamiętajmy, że tuż za nami podążają inni, patrząc na nasze kroki i licząc na to, że będziemy podążać wąską drogą (Mat. 7:14). Droga ta opisana jest przez Jezusa: „Tak niechaj świeci wasza światłość przed ludźmi, aby widzieli wasze dobre uczynki i chwalili Ojca waszego, który jest w niebie” (Mat. 5:16).

Oto przykłady dobrych uczynków w przeciwieństwie do uczynków ciała:

– czystość myśli i działania: „Ale mądrość, która jest z góry, jest przede wszystkim czysta, następnie miłująca pokój, łagodna, uступliwa, pełna miłosierdzia i dobrych owoców, nie stronnicza, nie obłudna” (Jak. 3:17);

- – wierność w przymierzu z Bogiem i w przymierzu małżeńskim, jeżeli zostało zawarte (Rzym. 12:1,2; 1 Kor. 7:10,11);
- – pokładanie nadziei i ufności w Bogu (2 Kor. 1:9);
- – hojność i gotowość do dzielenia się, wspierania ubogich (1 Tym. 6:18, Mat. 6:2-4);
- – uczciwość w słowie i uczynku (Kol. 3:9,10);
- – współczucie z głębi serca, łagodność, pokora, dobroć i cierpliwość (Kol. 3:12);
- – znoszenie się nawzajem i przebaczenie sobie wzajemnie (Kol. 3:13);
- – miłowanie się nawzajem i swych wrogów (Jan. 13:34, Łuk. 6:27);
- – pokój Chrystusowy królujący w sercu (Kol. 3:15);
- – wdzięczność (Kol. 3:15);
- – nauczanie i napominanie się wzajemnie przez psalmy i pieśni, gdy słowo Chrystusowe mieszka w nas obficie (Kol. 3:16);
- – dzielenie się Ewangelią (Mat. 28:19,20).

Praktyczne sposoby na życie według ducha

Jakie mogą być niektóre z praktycznych sposobów, aby prowadzić życie według ducha i pozbywać się grzechów w myślach, zanim przerodzą się w grzechy rąk, uczynki?

Budząc się rano, Chrześcijanin powinien skupić się na Bogu. Można się pomodlić, po cichu lub głośno, na przykład słowami: „Dzięki, Ojcze, za Twą miłość, opiekę w czasie nocy oraz za obudzenie mnie w nowym dniu”.

Dobrze jest opracować dla siebie swe indywidualne postanowienie poranne. Przykładowo: „Postaram się przeżyć dzisiejszy dzień w ufności i posłuszeństwie wobec Boga oraz wobec Jego sprawiedliwych zasad, w szczerości i czystości, walcząc ze wszelkimi złymi lub egoistycznymi myślami; wyrabiając w sobie nawyk modlitwy, wypowiadania się w sposób odzwierciedlający Bożą miłość, godnie reprezentując Królestwo Chrystusowe”.

Przygotowując się do rozpoczęcia dnia, można czytać Pismo Święte, „Mannę”, modlić się o kierownictwo Boże przed wyjściem z domu. Słuchając radia w czasie drogi do pracy lub innych miejsc, rozmawiając w pracy, słuchając wiadomości, wykonując wszelkie inne czynności, bądźmy w zgodzie z naszą wiarą. Naśladujmy Jezusa, który zostawił nam przykład postępowania wąską drogą ofiary, miłości dla sprawiedliwości i nienawiści do zła (Mat. 7:14, Hebr. 1:9).

Módlmy się często i szukajmy Bożej opatrności każdego dnia. W naszych relacjach z innymi ludźmi, słowa naszego Mistrza powinny kierować naszymi myślami, słowami i postępowaniem: „A jak chcecie, aby ludzie wam czynili, czyńcie im tak samo i wy” (Łuk. 6:31).

„Bacząc się też, byście pobożności swojej nie wynosili przed ludźmi, aby was widziano; inaczej nie będziecie mieli zapłaty u Ojca waszego, który jest w niebie” (Mat. 6:1).

Po powrocie do domu, czytamy i rozważamy Słowo Boże; w studiach tematycznych i kontekstowych warto posiłkować się literaturą pomocniczą, w tym „Wykładami Pisma Świętego”. Warto poświęcić trochę czasu na rozmyślanie nad Słowem Bożym; módlmy się sami i w rodzinach. Dzielimy się wszelkimi interesującymi myślami i spostrzeżeniami jakie odkryjemy w Biblii z naszymi małżonkami, członkami rodzin i przyjaciółmi. Bądźmy w kontakcie z braćmi mieszkającymi tak blisko, jak i daleko. Telefonujemy, odwiedzamy, rozmawiamy z tymi którzy są odosobnieni, chorzy lub którzy przechodzą trudności duchowe, emocjonalne lub fizyczne; dodajemy im sił w wędrówce wiary, której się podjęli. Pamiętajmy o zaleceniu Pisma Świętego, aby czynić dobrze wszystkim ludziom, kiedykolwiek mamy taką sposobność, a w szczególności domownikom wiary (Gal. 6:10). Módlmy się przed nocą, na zakończenie dnia pełnego społeczności z Bogiem.

Pozbywanie się grzechów

Co czynić, gdy uwikłamy się w grzechy myśli i uczynków? Módlmy się o wybawienie i przebaczenie, mając świadomość, że tylko Ojciec Niebieski ma moc wybawić nas od zła, w którym grzęźniemy. Nasz Bóg jest miłującym Ojcem, który bez względu na porę dnia i nocy, pospieszy na pomoc swym dzieciom, gdy tylko zwrócimy się do Niego z wołaniem o wsparcie, żałując za popełnione uchybienia (1 Piotra 5:7).

Gdy zostaniemy wybawieni, zatrzymajmy się na chwilę i sporządźmy listę naszych duchowych słabości i zalet. Spiszmy je wszystkie; pozwoli nam to uświadomić sobie obszary, w których pokuszenia mogą być dla nas zbyt silne, a wtedy będziemy mogli trzymać się z dala od takich spraw (por. 1 Tym. 6:8-11, 1 Kor. 6:18). Z pewnością zdajemy sobie sprawę z tego, jakie obszary naszego charakteru mogą nam sprawiać problemy. Niech nasze postępowanie będzie oświecone Słowem Bożym, abyśmy nie upadli i nie wchodzili ślepo w pokuszenia: „Niech życie wasze będzie wolne od chciwości; poprzestawajcie na tym, co posiadacie” (Hebr. 13:5, Ps. 119:105).

Stan uwikłania w grzech można porównać do obleżonego miasta. Wróg rozpracowuje jego obronę w poszukiwaniu słabych punktów. Przeciwnik postępuje podobnie z każdym chrześcijańskim sercem (umysłem i wolą). Każdy Chrześcijanin musi zatem pilnie czuwać nad swym sercem (Przyp. 4:23). Wróg sprawdza naszą obronę, czy jest silna i wytrzymała, wysyłając niewielkie patrole wątpliwości lub obaw, z którymi szybko dajemy sobie radę. Następnie systematycznie ba-

da mur naszej wiary, w którym miejscu jest niższy albo które bramy wiodące do naszego serca nie są bacznie strzeżone (1 Piotra 5:8).

Pycha, egoizm albo ogromny strach są wykorzystywane aby przypuścić szturm na naszą wiarę w najmniej spodziewanym dla nas momencie. Pokuszenie wdzierą się do naszych serc. Gdy tylko zdamy sobie sprawę z naszego położenia, powinniśmy w pokorze i pokucie udawać się po pomoc do Boga. Zmieniając nasze postępowanie powinniśmy się kierować przykładem z historii Izraela, gdy ten zwracał się do Boga i szukał Go z całego serca, starając się postępować w sposób sprawiedliwy. Gdy tak czynili, rezultat był zawsze ten sam: Bóg ratował ich przed wrogami (1 Sam. 7:3). Bóg przysłał swe wsparcie przez bramy pamięci naszych umysłów, pod postacią kamieni do procy, twardych prawd Pisma Świętego, za pomocą których możemy powalić olbrzyma strachu, zetrzeć na proch wszelkie dumne wyobrażenia i ambicje, jakie moglibyśmy ukształtować aby myśleć o sobie w sposób lepszy, niż powinniśmy (2 Kor. 10:4,5; Rzym. 12:3).

Innym porównaniem, jakie można zastosować do każdego znajdującego się w pętach grzechu, to przykład chorego pacjenta. Osoba chora na grzech musi chcieć leczyć się u Niebieskiego lekarza, który „odpuszcza wszystkie winy twoje, lecz wszystkie choroby twoje” oraz „uzdrowia tych, których serce jest złamane, i zaw-

iązuje ich rany” (Ps. 103:3, Ps. 147:3). Apostoł Jakub podaje nam receptę na duchowe choroby, zachęcając nas abyśmy modlili się za siebie nawzajem i wyznawali sobie grzechy (Jak. 5:16). Gdy popadniemy w chorobliwe zwyczaje i nawyki myślowe, postępujemy zgodnie z radą św. Pawła, aby je zmienić: „Wreszcie, bracia, myślcie tylko o tym, co prawdziwe, co pocziwe, co sprawiedliwe, co czyste, co miłe, co chwalebne, co jest cnotą i godne pochwały. Czyńcie to, czego się nauczyliście i co przejęliście, co słyszeliście, i co widzieliście u mnie; a Bóg pokoju będzie z wami” (Filip. 4:8-9).

Zostaliśmy powołani do kroczenia po nowej drodze życia, otwartej przez naszego poprzednika i Mistrza, Jezusa. Nie mamy iść własną drogą, ale drogą dziękczynienia, zgodną z duchem świętym. Wierny Chrześcijanin nie będzie miał współczucia dla uczynków upadłego ciała, ale będzie pozbywał się grzechów w myślach i uczynkach, zachęcając swych bliźnich, aby czynili podobnie. Nowe Stworzenie ma być wierne Bogu, oczekiwać Jego opatrności, czytać Pismo Święte, studiować życie i słowa Chrystusa oraz swe własne zachowanie, miłować bliźnich i swych wrogów, przebaczać drugim, być pełnym dziękczynienia i stanowić przykład dla wierzących w modlitwie, aby nie popaść i gdy popadnie w pokuszenie (1 Kor. 10:12).

Wesol Dan